

Generaldebatten i 2. udvalg.

1. Den godt 2 uger lange generaldebat i udvalget indledtes traditionen tro med en udtalelse af undergeneralsekretæren for de økonomiske og sociale spørgsmål, Philippe de Seynes. Dennes indlæg, der som i tidligere år kom til at danne udgangspunkt for en stor del af medlemslandenes indlæg i generaldebatten, koncentrerede sig om enkelte af de mest presserende problemstillinger i relation til udviklingslandenes økonomiske udvikling.

De Seynes udtalte indledningsvis, at der ikke i 1966 under Det økonomiske og sociale Råds regie havde været møder af samme vidtrækkende karakter som i de foregående år, hvor verdensbefolkningskonferencen i 1965 i Beograd og verdenshandelskonferencen (UNCTAD) i 1964 i Genève havde repræsenteret højdepunkter. Der var dog under FN's og FAOs auspiciet blevet afholdt et møde i Rom om landreformer, som man på baggrund af den eksisterende fødevarerkrise i verden måtte tillægge betydning. Fødevarerkrise hang sammen med de senere års kraftige befolkningsstigning, og FAO havde anslået, at udviklingslandene selv må øge deres fødevarerproduktion i 1975 med 80 pct. i forhold til 1957-59-niveauet for at opnå blot en ringe forbedring i de i forvejen utilfredsstillende ernæringsforhold, der hersker i mange af disse lande. — Den ringe vækst i udviklingslandenes egen fødevarerproduktion samt nedgangen i den industrialiserede verdens fødevareroverskud og -beholdninger kunne i løbet af de næste år bevirke alvorlige hungersnødssituationer, såfremt høsten slog fejl i større områder som følge af tørke eller andre naturkatastrofer. Landreformer kombineret med et oplysningsarbejde ville i mange lande kunne forbedre fødevarerproduktionsstrukturen væsentligt.

For udviklingslandene som helhed kunne kapitaltilførselsproblemerne ifølge de Seynes siges at udgøre den kritiske flaskehals i deres udviklingsproces. Opsparingen i disse lande med lav gennemsnitsindkomst var for ringe til at tillade en hurtig modernisering af samfundet, specielt med henblik på en vis industrialisering. De internationale kapitaloverførsler, der havde været stagnerende eller endog faldende gennem de senere år, var heller ikke tilstrækkelige

hertil, og hertil kom, at mange udviklingslande havde et akut problem med forrentningen og amortiseringen af tidligere lån. Gældsbyrden var meget tyngende, og dette gjaldt især nu, hvor mange kortfristede lån forfaldt. Disse lån var ofte blevet optaget på rent kommercielle vilkår uden tilknytning til investeringsprojekter, der efterfølgende kunne danne basis for en tilbagebetaling af lånene. Ved udgangen af 1965 androg udviklingslandenes offentlige udenlandske gældsbyrde ca. 36,4 milliarder dollars. — På baggrund af problemernes størrelsesorden kunne der ifølge de Seynes næppe være tvivl om, at afviklingen af udviklingslandenes gældsforpligtelser samt tilførslen af ny kapital i stigende grad måtte baseres på officiel medvirken fra de industrialiserede landes side. Kommercielle kanaler og den almindelige markedsmekanisme ville ikke være i stand til at løse disse specielle problemer for udviklingslandene. — Dette var indset i stigende grad, og dannelsen af internationale konsortier til sikring af udviklingen i visse lande, især Indien-konsortiet, samt forhandlingerne om moratorieordninger for lande, der ikke kunne klare deres gældsforpligtelser, f. eks. Ghana og Indonesien, var vidnesbyrd om forståelsen for, at disse problemer måtte klares gennem et samarbejde mellem debitor- og kreditorlandenes myndigheder.

Som en konklusion på disse overvejelser mente de Seynes, at der ved begyndelsen af udviklingstiarets 2. halvdel var en stigende forståelse af, at man til løsning af u-landsproblemerne måtte styre imod et system, der indebar gensidige forpligtelser. Markedskræfterne var ikke tilstrækkelige til at skabe automatisk dækning af udviklingslandenes kapitalbehov, bl. a. fordi kapitalbehovet i industrilandene samtidig var stærkt stigende. Tendensen pegede derfor imod et system, hvor donorlandes og modtagerlandes handlinger var nøje gensidigt tilpassede. Som eksempel herpå kunne anføres Verdensbankens beretning om UNCTAD-forslaget „Supplerende finansielle foranstaltninger“, der nu fra næsten alle sider overvejedes langt mere seriøst end FN's 5 år gamle forslag om en automatisk „kompensatorisk finansiering“ af nedgang i udviklingslandenes valutaindtægter, hvor denne nedgang skyldtes forhold, som udvik-